

Мој дека је био трешња

Софија: Дobar дан и добро дошли на час који смо назвали „На крилима књиге“. Током првог полугодишта бавили смо се романом „Мој дека је био трешња“ на часовима више предмета. На часовима српског језика смо анализирали роман, разговарали о доживљајима јунака, препознавали поједине ситуације из романа у свом животу, откривали поруке и писали приказе. На часу информатике смо разговарали о медијској писмености и начину на који се израђују различите медијске поруке и тако смо добили идеју да направимо телевизијску емисију у којој ћемо представити роман на један необичан начин.

Током припрема направили смо сценарио и поделили улоге. Неколико мојих другарица је нацртало плакат. Премијера емисије „На крилима књиге“ је била 24. јануара, а у публици су били ученици VII₁. Водитељка емисије је Миа, а наш сниматељ је Аца. Позивам вас да данас погледате нашу емисију.

Ања: На часовима технике и технологије смо цртали сеоско домаћинство на тему „Мој дека је био трешња“. Цртали смо у програмима Енвизионар и Гугл Скечап. У Енвизионару смо уређивали унутрашњост куће, додавали намештај, техничке уређаје, врата прозоре. Уз одређене додатке са интернета уређивали смо и спољњи део објекта, додавали смо стазу, цвеће, ограду, дрвеће. Поједини ученици су користили Гугл Скечап и у њему су цртали трешњу, гуску, двориште, деду.

Водитељ: Дobar дан, драги гледаоци, и добродошли у емисију „На крилима књиге“. Данас су наши гости ликови из романа „Мој дека је био трешња“.

Пре него што их представим, Софија ће нас подсетити на садржај књиге и њене јунаке.

Софија: Главни јунак овог романа је дечак Тонино и он нам прича о свом детињству. Живи је у граду са родитељима и баком и деком Антонијетом и Луиђијем, очевим родитељима. Дека Отавијано и бака Теодилинда, мајчини родитељи, живели су на селу и нису личили ни на кога, чак ни на своје комшије, како каже дечак.

И сам наслов романа „Мој дека је био трешња“ је необичан. А објашњење проналазимо у разговору између деке и унука о томе шта би дека постао кад умре кад Тонино без икакве сумње одговара – трешња. Тонино је више волео баку и деку који су живели на селу. Са Луиђијем и Антонијетом је проводио сваки дан, они су га волели, али Тонино се понашао као да му то смета. Није хтео да га обасипају толиком пажњом и бригом. Најдраже му је било када би ишао у село, тамо је башта око куће била велика, пуна цвећа и живине и места за игру. Сматрао је да је Отавијано забавнији дека јер га је учио да разуме природу и да се пење на трешњу.

Иако има пар тужних догађаја у овој књизи, као што су смрт баке и деке, оно по чему је ја памтим су веселе и дирљиве сцене у којима писац поручује да је љубав према најближима оно што живот чини срећним.

Кроз причу дечаку Тонину учимо да не треба да се свађамо и будемо негативни, него да ценимо сваки тренутак проведен са онима које волимо. Ово је књига коју треба да прочитају и деца и одрасли. Када се данас ближе упознате са њеним ликовима, верујем да ће те је и ви прочитати.

Водитељ: Хвала, Марија.

А сада је време да представим наше госте.

Са моје леве стране су Тонино, дека Отавијано и трешња Феличе. Са моје десне стране су Корина, бака Теодилинда и гуска Алфонсина.

Водитељ: Тонино, здраво. Како се осећаш после ове приче о твојој породици?

Тонино: Баш ми је драго што данас дружимо са вама. Лепо је чути да деца воле да читају и захваљујем се Марији на дивном приказу књиге. Могу само да додам да је порука романа и да је за свако дете важно да буде у природи и повеже се са њом, да проводи доста времена са родитељима, браћом и сестрама, бакама и декама и ствара лепе успомене које ће чувати целог живота. Захваљујући љубави према баки и деки ја сам лакше поднео њихов нестанак из мог живота, а посебно ми је у томе помогла вера да су дека и трешња постали једно.

Водитељ: Кажите нам нешто у вези са твојим односом према трешњи.

Тонино: Трешња је успомена на детињство и дружење са дедом. Када сам се први пут попео на њу уз дедину помоћ, био сам мало уплашен, али и радознао да видим како изгледа кад сигнеш до врха. Деда ми је рекао да морам да мислим да је дрво мој пријатељ и моја кућа и да се ту добро осећам. Онда је било лако, пребацивао сам се са гране на грану и брао трешње. Било је толико забавно да нисам хтео да сиђем.

Водитељ: Како си се осећао кад је дека ушао у учионицу као Божић Бата?

Тонино: Те године сам пошао у школу и учио сам да пишем, што нисам баш волео. Учитељица је исправљала моје реченице, а моји другови су се смејали ономе што читам. Сећам се да сам написао да се дека пење на трешњу као мајмун, да су гране Феличеа обојене ружичасто, да дека прича са Алфонсином. Када сам појаснио да је Феличе трешња, а Алфонсина гуска, сви су се смејали.

Одбијао сам да идем у школу, па је мама отишла код учитељице и рекла јој да ништа не измишљам и да се дека заиста тако понаша како ја пишем. После тога су се деца мање смејала. И онда је пред Божић дошао деда обучен као Божић Бата и поделио је пакетиће мојим друговима. Мени је донео Алфонсину. Био сам зачуђен и задивљен и био сам поносан на деду. Он је остао још неко време са нама и причао је о сеоском животу и сви су били одушевљени. Од тада се нико није смејао ономе што пишем, а нека деца су ми завидела због деке и забавних доживљаја на селу.

Водитељ: Шта си помислио када је дека рекао да има трн у срцу и шта се касније десило?

Тонино: Веровао сам да постоји нека веза између деке и трешње и да кад он умре да ће постати трешња. Кад ми је рекао да има трн у срцу, уплашио сам се и питао маму шта то значи. Она је рекла да деда има неки проблем, да га нешто брине. Сазнао сам да општина жели да узме декину башту и исече Феличе да би се проширио пут. Деда је разболео тог пролећа и у септембру је умро. Мама и ја смо лето провели на селу и кад је дошла јесен остали смо да живимо у декиној кући. Тата није живео са нама. Следећег пролећа дошли су булдожери да рашчисте земљиште за пут. Тада сам се попео на Феличе и остао на њој шест сати и тако је одбранио од сечења. После тога тата је остао да живи са нама на селу.

Водитељ: Хвала, Тонино.

Водитељ: Деко, да ли сте поносни на свог унука због овог подухвата?

Дека: Веома сам поносан на Тонина. Знао сам да ће се борити за Феличе, јер је воли као и ја. Трн из срца је нестао. Срећан сам што сада живе на селу и што је и Корина научила да се пење на Феличе и ужива у томе.

Водитељ: Зашто сте отишли у Тонинову школу као Божић Бата?

Дека: Био сам у граду да посетим ћерку и чуо о Тониновом писању и његовим друговима. Решио сам да одем у школу и разговарам са децом да би разумели колико је за Тонина важно све што се у селу дешава. Како се ближио Божић, припремио сам поклоне, прерушио сам се и све је испало одлично. Како су ме деца слушала! И како су се обрадовали поклонима. А Алфонсина је тог дана била прелепа и имала је црвену машну око врата. Мислим да се сви сећају тог Божића и данас.

Водитељ: Испричајте нам о животу са баком Теодолиндом.

Дека: Теодолинда је мој живот. Увек је говорила да сам био најлепши мушкарац у селу и да је морала да се потруди да ме улови, али сам и ја трудио да ме она примети. Много смо се волели. Кад је родила наша кћи, посадио сам трешњу, ћерки смо дали име Феличита, а трешњу смо назвали Феличе. И тако смо нас четворо чинили породицу.

Наше двориште је било пуно живине, Теодолинда је гајила пилиће као да су њена деца, звала их по имену, хвалила и грдила и они су је увек пратили и слушали. Више од пилића волела је гуске, а љубимица јој је била Алфонсина. Кад је Теодолинда умрла, био сам много тужан, као и Тонино. Да бих га умирио рекао сам му да не може да је види, али да је поручила да уместо ње остаје Алфонсина и да треба о њој да се бринемо. Тако је Теодолинда и даље била са нама.

Водитељ: Хвала, деко.

Феличе, испричај нам како си се осећала када те је Тонино спасио булдожера и сечења.

Феличе: Много сам била срећна. Тонино, хвала за тај дан који си провео са мном као мој заштитник. Тада си показао колико ме волиш и колико си племенит и одлучан.

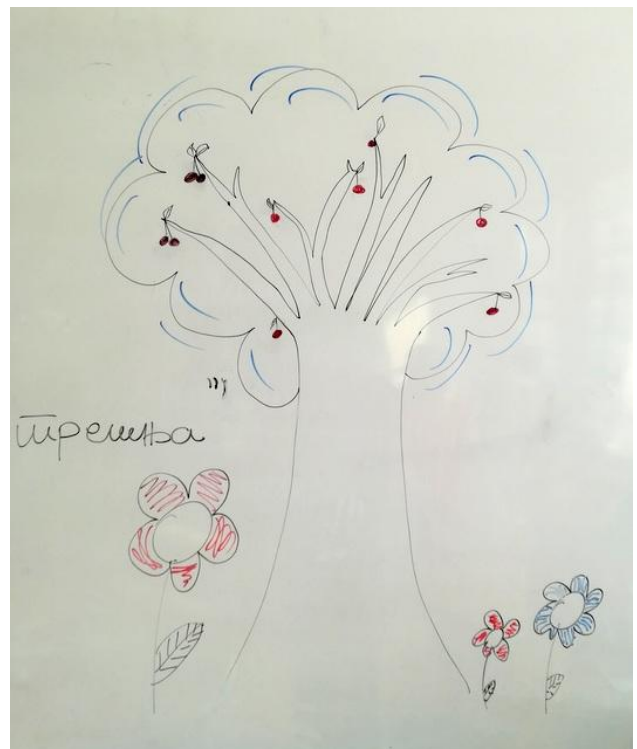
Водитељ: Да ли ти себе сматраш делом породице?

Феличе: Да, баш као што каже Отавијано, постала сам део породице када се родила Феличита. Заједно смо расле и као девојчица, она је много волела да се попне на мене и игра се. Њена љуљашка је била на мојој грани и на њој је седела када се сликала са мужем на венчању. Кад се родио Тонино, било ми је драго што је наследио љубав према мени и уживала сам да га посматрам када се пењао и брао трешње. Сада је ту и Корина, игра се са братом у башти и спретно се вере по мојим гранама.

Водитељ: Да осим породице, имаш још пријатеља?

Феличе: Моји пријатељи су годинама биле кокошке и гуске које су се шетале по дворишту и кљуцкале поред мог стабла. Дека је гајио и јабуке и грожђе и различито поврће. Када живине више није било, од семенки трешања израсла су моја деца. Сада су у башти и три младе трешње. Око њих има и различног цвећа које гаје Феличита и Корина. Дивно је у нашем дворишту.

Водитељ: Хвала, Феличе.

Водитељ: Сад је време за кратки предах уз рекламе.

Трешњарице

Да ли волите пахуљице? Тражите неке нове необичне и невероватно укусне?

За вас су Трешњарице – најукуснија комбинација одабраних житарица и сласних трешања. Са јогуртом за доручак или као додатак разним посластицама - увек су феноменално фантастичне! Трешњарице! Купите Пробајте одмах!

Биће боље

Биће боље. Узмите сок од трешања за сваку прилику.

Водитељ: Надам се да су вас наше рекламе заинтересовале толико да ћете купити и пробати ове производе.

Водитељ: Опет смо са гостима. Бака Теодолинда је мој следећи саговорник. Бако, да ли сте се заиста потрудили да уловите Отавијана.

Бака: Трудила сам се, али и он се мени баш удварао. Подарио ми је много љубави и са годинама смо се све више волели.

Водитељ: Објасните нам свој однос са Алфонсином.

Бака: Алфонсина је моја љубимица. Увек је помало личила на мене, велика и пуначка. Носила је највећа јаја и кад је имала гушчиће пуштала ме је да их дирам. Тако сам знала да и она воли мене. Драги Отавијано се одлично сетио да каже Тонину да уместо мене остаје Алфонсина и онда су се они бринулу о Алфонсини.

Водитељ: Шта је за вас Феличе?

Бака: Феличе је посебно дрво, оно држи нашу породицу на окупу. Тонино је спасио и сада они живе у селу у нашој кући. Срећна сам због тога. Гледала сам како је Тонино учио да се пење на Феличе и како га Отавијано прати. Срце ми је било пуно што су заједно и што се лепо забављају. Тако сам се осећала и кад је Тонино довео Корину и научио је да се осећа на трешњи као у својој кући.

Водитељ: Хвала Теодолинда. Алфонсина, шта си променило у твом животу после бакине смрти?

Алфонсина: Дека је преузео бригу о мени. Ишла сам увек за њим. Кад је ишао у град на Тонинов рођендан, понео је и мене и моје гушћиће. Знао је да не желимо да останемо сами и тако смо у корпи стигли у град. Понео ме је и кад је ишао као Божић Бата у Тонинову школу. Кад се разболео, једно време је живео код ћерке. Тонино је дошао по мене и рекао ми је да ће ме однети деки, али да морам да се окупам пошто идем у стан. Отишла сам на реку и дуго сам се купала, онда сам отресла воду, ушла у ауто и сместила се на задње седиште и отпутовала у град. Дека ме је свуда носио са собом и са многим разговарао као да уопште нисам гуска.

Водитељ: Да ли си била срећна када су ти довели мужа.

Алфонсина: Наравно. Тонино и Емилијо су изабрали правог гусана. Тонино је знао да мени треба неко изузетан као што сам ја и довео је Ореста. Имали смо сваког пролећа двадесетак гушчића.

Водитељ: Хвала Алфонсина. Корина, ти си најмлађи члан породице. Како се осећаш када слушаш приче о доживљајима своје породице?

Корина: Мама и тата ми често причају о дешавањима пре мог рођења. Тонино ме је упознао са свим биљкама и животињама у нашем дворишту. Наравно, он највише воли трешњу и једино мени дозвољава да се пењем на њу и играм се на њој.

Водитељ: Да ли си срећна што живите на селу?

Корина: Наравно. Овде је много лепше него у граду, има пуно животиња и нема толико саобраћаја и буке. Волим и кад дођу бака и дека из града Антонијета и Луиђији и њихов пас Флопи, тада се Флопи и ја јуримо по башти и забављамо. Једини разлог што волим да идем у град код баке и деке је што водим Флотија у шетњу и онда заједно истражујемо оближњи парк и шумицу.

Водитељ: Имаш ли ти неку поруку за наше гледаоце?

Корина: Тонино ме је научио да слушам дисање дрвећа и причао ми је како је деда Отавијано њега томе научио. Прочитајте поново тај део из књиге, идите у природу, послушајте је и научите да је разумете. Дружите се и брините о својим најближима и радујте се животу.

Водитељ: Хвала, Корина. Хвала свим гостима.

Водитељ: А сад, драги гледаоци, следи наградна игра за вас.

Припремили смо за вас неколико питања. Они који тачно одговоре, добиће вредне награде.

1. Како се зове гуска у роману „Мој дека је био трешња“?
2. Како се зове пас који живи у са баком Антонијетом и деком Луиђијем?
3. Ко је научио дечака да слуша дисање дрвећа?
4. Каква је веза између Тонинове мајке и трешње у башти?
5. Коју стилску фигуру је употребио деда Отавијано кад је рекао да има трн у срцу?